

Artikel fra
Årsskriftet Critique
første årgang, 2008

Udgivet af Konservative Studenter i Aarhus,
Christian Houlberg Skov, stud. mag.
Rasmus Ladekjær Pedersen, stud. scient.

Om forfatteren

Phillip Blond er en britisk forfatter, uddannet filosof og teolog. Phillip Blond har været tilknyttet bl.a. University of Cumbria og University of Exeter som underviser i kristen teologi. Derudover har Phillip blond været direktør for progressive conservatism project i den britiske tænketank Demos.

De Konservative står nu til at bestemme en retning for England efter nyliberalismen.

Der står intet tilbage på venstrefløjen. Det liberale venstre dominerer nu; og dets overherredømme har ud fra ethvert objektivt tænkeligt mål været en jammerlig og åbenlys fiasko. Uligheden nærmer sig et niveau, vi ikke har set siden den edwardianske periode¹, den sociale mobilitet er på førkrigniveau, og almindelige arbejdere modtager en mindre procentdel af BNP end de gjorde under Macmillan². Overalt plejer økonomien de meget fås monopolinteresser på bekostning og til forarmelse af de stadigt flere. Ydermere har Labour-regeringen ført en virkningsløs autoritær politik ved en hver given lejlighed – herunder dens forsøg på at afskaffe habeas corpus-princippet³ og dets hemmelige samarbejde med fremmede magter om torturhandlinger og ulovlige fangetransporter.

De mere traditionelt socialistisk orienterede må alligevel spørge sig, hvorfor dette er sket. Svaret ligger i en gradvis opgiven, fra begyndelsen, af socialismens egets kerneprincip: Fællesskabet.

Problemet med liberalisme

Venstrefløjen tabte samfundet i to stadier: i efterkrigstidens omfavelse af staten og i 68'ernes omfavelse af individet. Denne dobbelte utroskab stammer fra et parløb med en tradition, som er aldeles fremmed for de tidligere og mere nuancerede fællesskabsorienterede traditioner i form af religiøs og folkelig socialisme – liberalisme. Og det er den pagt med liberalismen, der kom deraf, der har været medvirkende til at skabe efterkrigstidens venstrefløjs egentlige arv: den autoritære stat og det atomiserede samfund. Hvorfor har liberalismen skabt disse to resultater

For at forstå det, har vi brug for kort at undersøge de ødelæggende konsekvenser af den franske og amerikanske revolution. Nok opstod de begge på baggrund af en legitim kritik af den aristokratiske enevoldsmagt. Men som Tocqueville erkendte, skabte den liberale filosofi, der afløste et dekadent aristokrati, den centraliserede og absolutistiske franske stat og det amerikanske samfund, hvor den enkelte er afsondret fra sine medborgere og "slutter snævert om sig selv." Vekslingen mellem offentligt autokrati og privat solipsisme opstår, fordi liberalismen mangler en samfundsfilosofi. Når den ikke tager det sociale i betragtning, må liberalismen lyde en tom subjektiv logik, der bygger på individets selvhævdelse, og en objektiv logik, der bygger på en ligeså tom påtvungen universalisme.

Den moderne liberalisme har givet sig hen til idéen, at der ikke skulle eksistere nogen substantielle, objektive normer og at alle værdimæssige påstande således er lige subjektive, lige gyldige og lige tomme. Således er liberalismen i virkeligheden en magtfilosofi.

For hvis der ikke findes nogen objektive grænser for den menneskelige vilje (som er det eneste, liberal frihed betyder), så er det, for den liberale at se, kun viljen og det selvhjælpende og selvvaliderende valg, der findes. I et samfund uden objektive værdier er vilje og magt værdiernes eneste kilde. Når den liberale stat så konfronteres med isolerede og eventuelt stridende individers

¹1901-1910, kong Edward VII's regeringstid.

²Konservativ premierminister 1957-1963.

³Det princip, at frihedsberøvelser skal kunne prøves ved domstolene, eller, forbuddet imod arbitrær fængsling.

modstridende krav, følger den den eneste vej, den kan, for at sikre freden. Den håndhæver en rent formel, kontraktuel⁴ og utilitaristisk samfundsorden, blottet for en hver forestilling om et iboende gode eller styrende telos. Følgen bliver, at den individuelle friheds pris bliver en rent teoretisk lighed, som udmønter sig som liberal ligegyldighed over for skel og den formelle udviskning af alle kulturelle forskelle til fordel for en påtvungen juridisk, ensformighed.

Eksempelvis postulerer den liberale stat en rent formel lighed uden nogen som helst hensyntagen til virkelige forskelle i kultur, karakter eller rigdom. Dens manglende hensyntagen til sidstnævnte sikrer, at alle væsentlige sager efterlades til privat kontraktuel afgørelse – hvor den mægtigste altid dominerer. Det er grunden til, at liberale demokratiske stater, som formelt lover lige muligheder formelt, samtidig er kendetegnet ved materiel ulighed, ødelæggelsen af bredde- og højkulturen og stadigt mere principløst elitevælde. Liberalismens manglende evne til at tænke på fællesskabet overlader mindre magtfulde individer i de mere mægtiges kontraktmæssige nåde; på samme måde som den liberale stat også ødelægger uens samfund, fordi den tror, at vi må være ens, hvis vi skal sikre lige rettigheder.

Staten – venstrefløjens første tab af samfundet

Selvfølgelig må man på mange måder byde efterkrigstidens velfærdsstat velkommen. Staten har ubestrideligt en passende og retmæssig rolle, og det omfatter at sikre borgernes sundhed og velfærd. Men der var imidlertid utilsigtede, men ikke desto mindre alvorlige konsekvenser af, at venstrefløjen tog statsdyrkelsen til sig. Arbejdernes mere gensidige og udvekslingsbaserede opfattelser af den universelle velfærd blev med tiden tilsidesat af en autoritær stat, der gennem effektivitetskrav overflødiggjorde alle de mellemliggende arbejderorganisationer, der var blevet bygget op omkring kooperativer, fagforeninger, kirker, lokaldemokrati, gensidige forsikring og humanitære stiftelser.

Denne udskillelse af ledere fra dem, der ledes, trak magten ud fra arbejderfællesskaber og konkretiserede det at man forlod det tidligere ur-korporativistiske⁵ alternativ: en kristeligt funderet samarbejdsmodel centreret omkring det fælles gode. Skønt det havde været den oprindelige inspiration til velfærdsstaten, var det en statscentreret opfattelse af den nye samfundsorden, der blev fremherskende. Almindelige mennesker blev i stigende grad udelukket fra deres egne institutioner. I stedet blev efterkrigstidens samfundsorden omskrevet langs modsatrettede klasselinjer. Arbejderne blev nægtet medindflydelse i udformningen af de fælles mål for landet og dets industri og stod nu tilbage med den kollektive aftaleret som deres magt til at stride imod. Løftet om nationalisering var en lokkedue, som tilbød en erstatningsform for offentligt ejerskab, der fratog arbejderne indflydelse gennem administrativt bureaukrati, og institutionaliserede den vedvarende ineffektivitet i industriens ledelse. Begge parter kastede sig i særinteressernes favn og blev ude af stand til at indgå en aftale og skabe fælles opfattelser af investeringer, lønninger og profit.

Da konflikt således var blevet en fast del af industrien, førte ineffektiv ledelse og restriktive arbejdsgange sammen med stadigt højere lønkrav og uhensigtsmæssig profittageri til et fald i investeringerne fra sen-60'erne og fremover. I og med, at investeringerne faldt, faldt også innovationen, eksporten og markedsandelene. På trods af faldende profit begyndte britiske arbejdere at kræve mere og mere af mindre og mindre. Da keynesianismen, som varede fra 1945 til oliechokkene i 1973, endelig kollapsede, var det som konsekvens af, at den statslige subsidiering af den fallerede britiske model ikke længere kunne opretholde sig selv – lønprisspiralen betød, at staten måtte låne penge for at låne penge. Og således indvarslede Callaghans gudsjammerlige pragmatisme som bekendt fru Thatchers økonomiske nyliberalisme.

⁴ *Contractualist*, "baseret på teorien om den sociale kontrakt."

Individet – venstrefløjens andet tab af samfundet

Jeg har ikke lyst til at lade som om, at alt var forkert på sen-60'ernes venstrefløj. Modstanden imod krigen i Vietnam virker retfærdig og ædel, ligesom kampagnen for borgerrettigheder og kampen til kvindernes fremme og befrielse. Derudover var mange på den nye venstrefløj ikke blot kulturelle ikonoklaster; de ville også bevare højkulturen og udbrede dens goder til alle. Men det, der må analyseres, er, hvordan denne arv forfaldt til åndsforladt konsumerisme og aggressiv lavkultur baseret på hedonisme og en hæmningsløs, åndsforladt seksualisering af kulturen. En udvikling, der har berøvet børn deres barndom, befriet mænd fra et hvert ansvar over for kvinder og fordømt kvinder til en mandlig fremskridtsmodel med store omkostninger for dem selv og deres afkom.

Den økonomiske liberalismes sejr i 1979 kunne ikke have fundet sted foruden det Nye Venstres kulturlibertarianisme fra de 1960'ere. Venstrefløjens kulturpolitik⁵ stod (og står stadig) hemmeligt i ledtog med det nyliberale højre. Gennem sen-60'ernes hedonistiske politik opstillede venstrefløjen en politisk antropologi om et fuldkomment selvoptaget, libertariansk selv. De nye venstreliberale var ikke tilfredse med at bruge staten som redskab for at tilsidesætte arbejderklassens selvstændige institutioner; de satte sig for at ødelægge dens kollektive kultur, som satte en dyd i gensidighed. Dekadente middelklasseeliter fordømte den hvide arbejderklasse for at være umoderigtig, religiøs og reaktionær, og så med misbilligelse på etablerede sædelighedsnormer, moralske forpligtelser og udvidede familier. I den individuelle friheds navn gav avantgarden los for pornografi, stoffer og seksuel eksperimenteren som æstetiske former for udfoldelse. Men derved gjorde de menneskekroppen til en handelsvare og tillod de mest udbytende former for kapitalisme at forme og definere seksualitet, lyst og menneskeligt samkvem. I en sådan grad, at der blev dannet et nyt asocialt væsen i slutningen af 1960'erne. Lukket om sig selv, og i en hæmningsløs jagt på prestige og stimulering, stræbte denne nye venstrefløjsskabning en grænseløs egeninteresses politik. Den definerede alle andre ud fra sig selv, og anså enhver begrænsning på dens frihed som en krænkelse af dens valg og en begrænsning af dens vilje. Man mente, at både viljen og valget måtte være fuldstændigt uhæmmede; og heri kan vi se, hvordan venstrefløjens værdier allerede befandt sig på et forstadium til thatcherismen og var gennemført nyliberale.

Venstrefløjen fik sit banesår, da den tog lighed gennem staten og frihed gennem individet til sig – et paradigme, der er liberalt og i forhold til fællesskabets idé er dødeligt. For medmindre fællesskabet opfattes som den primære kategori, vil frihed og lighed konspirere imod broderskabet.

Økonomien – det konservative tab af samfundet

Set i bakspejlet kan nogle af de ting, Lady Thatcher forsøgte at gøre, retfærdiggøres. Det stod klart, at det, der gik for korporatisme på dette vendepunkt, var alt andet end et skøn af almenvellet – en ineffektiv industri understøttedes af staten, som til gengæld forskansede en samfundsmodel, som allerede havde fejlet. Lady Thatcher besluttede sig for at komme hele efterkrigstidens forlig til livs og holde med ledelsen og aktionærerne imod det, hun anså for at være de organiserede arbejderes restriktive fremgangsmåder og uberettigede lønkrav. Det var en afvisning uden fortilfælde af den keynesianske satsning på fuld beskæftigelse uden fortilfælde og gjorde reelt set en ende på 70'ernes lønprisspiral. At man afviste at redde denne bankerotte model gennem det offentlige forbrug var en vigtig medvirkende faktor i recessionen 1979-1981. Thatcherismen forværrede, men forårsagede ikke nedturen. På makroøkonomisk plan tvang en uovervejende politik baseret på den frie markeds naturlige selektion hver eneste af økonomiens produktive dele til at modernisere eller dø.

⁵Cultural politics – værdipolitik.

Desværre var dette en overdrevent ideologisk omvendelse til frimarkedsfundamentalismen, og den betød, at meget af Storbritanniens værdifulde fabriksindustri og mange levedygtige virksomheder blev udslettet i den ildstorm, der forsvor såvel investering på udbudssiden og en efterspørgselsfremmende satsning på fuld beskæftigelse. Storbritannien havde hermed begået en eklatant fejl – det tog side til fodel for finanskapitalen imod alle andre slags investering og opgav unødigt et produktionsapparat, der nok behøvede omfattende og selektiv udlæg, men som var i stand til at modernisere sig. Mellem 1979 og 1987, mens den japanske industriproduktion steg med 67 pct., havde Storbritannien nulvækst på industriproduktionen. Faktisk gik fabriksindustriektoren tilbage med 19,6 pct. under nedturen i 1979-1981, og næsten 1,7 mio. arbejdspladser blev unødvendigt tabt.

Dette er med til at forklare, hvordan Storbritannien skabte sine øde, postindustrielle områder med fattigdom og velfærdsafhængighed. For mange arbejderområder, som i forvejen var socialt svækkede pga. venstrelibertarianismen og økonomisk udsatte som følge af mangel på investering og en konfliktfuld arv fra fagforeningerne, var denne recession dråben. Flere generationer af arbejderfamilier blev slynget ud i varig arbejdsløshed og vedvarende fattigdom. Men dette var blot et lokalt eksempel på et mere omfattende økonomisk skift. Helt afgørende var det, at Lady Thatcher afskaffede tanken om, at et lands private kapitaloverskud skulle engagere sig i det rige, det var blevet skabt i. Hun afskar enhver forestilling om “national kapital,” troskab mod det lokale, fællesskabet og landet. Der var en systematisk udhuling af alle tilbageværende gensidige relationer i samfundsøkonomien.

Hvad konservative ofte glemmer, eller ikke lader til at kunne erkende, er, helt hvor ødelæggende en rent individualistisk økonomi er over for samfundet. Et rodløst marked, der kun fokuserer på profit, som det sidenhen sender udenlands, er fuldstændigt indifferent over for, hvor eller hvordan dette overskud produceres, så længe det er omkostningseffektivt. En således konstrueret økonomi ser bort fra alle andre forhold og ender med at undergrave produktivitet, innovation og endda selve samfundet. Men det var den ideologi, der dominerede 1980'erne. Forestillinger om gensidighed og en fælles forretningsskik blev anset for oldtidslevn, som undværlige hinder for profitabiliteten. Således undermineredes de relationer, der var nødvendige for en langsigtet arbejdsmoral. Tilintetgørelsen af arbejdet som et delt foretagende er præcis, hvad der ledte til New Labours katastrofale målsætningsdagsorden, der forsøgte at håndterede den britiske produktivitets deraf følgende og fortløbende kollaps gennem en intensivering af det ensidige formynderi⁶.

Alt dette fandt sted på baggrund af en hurtigt ændrende samfundsøkonomi. Kapitalen blev nærmest udelukkende kortfristet og spekulativ; kun helliget sig selv og det sted, der kunne tilbyde det største afkast. Thatchers tilhængere hævdede, at dette blot var globaliseringens fremtidige form og besluttede, at London skulle spille en central rolle i Storbritanniens fremtidige strategiske udvikling (hvad New Labour sidenhen erklærede sig enige i). Eftersom de andre muligheder (såsom højteknologisk industriproduktion) er svære og kræver langsigtede investeringer – foruden en ny forståelse mellem arbejdsgivere og arbejdstagere – så man bort fra dem alle, alt imens Storbritannien blev en økonomisk monokultur og store dele af landets økonomi blev tvunget ind i et liberaliseret system af kredit- og finansieringsydelse. Det var en kortvarig fordel for væksten. Kredit erstattede lønninger som middel til at stimulere efterspørgslen, da Lady Thatcher begrænsede de offentlige udgifter og øgede privatforbruget. På sin vis var Thatcher en offentlig monetarist – hun mindskede inflationen og lønpresset ved at begrænse arbejdstagernes krav – men keynesianer privat – og drev efterspørgslen i vejret ved at halvere renten og devaluere det britiske pund – i en tosidig politik, der forøgede den samlede efterspørgsel og pustede liv i den britiske økonomi, som ellers havde tabt pusten. Men eftersom væksten nu fandt sted uden en forståelse mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, var der intet grundlag for at fordele overskuddet bredere. Mens man nok kan argumentere for, at

⁶unilateral managerialism

Lady Thatcher skabte et betingelser, der på kort sigt fremmede væksten, så var der foruden nedrislingsøkonomien⁷ ingen mekanisme, der sikrede, at overskuddet overhovedet blev fordelt.

Under dække af frimarkedsretorik begyndte Storbritannien at udvikle en form for monopolkapitalisme – et økonomisk system, der massivt tilgodeser de allerede velhavende på bekostning af ekspropriering og berøvelse af de fattige. Således var den andel af den samlede velstand (foruden ejendom, dvs. primært indkomst og opsparinger, mv.), som den tilkom de nederste 50 pct. af befolkningen, 12 pct. i 1976; men i 1999 var den faldet til 3 pct. og var kun 1 pct. i 2003. Jævnfør de 10 øverste pct., hvis andel af den samlede velstand steg fra 57 pct. i 1976 til 72 pct. i 1999.

Lady Thatcher lod ikke til at være klar over, hvordan den moderne kapitalisme⁸ kan manipulere et marked gennem stordriftsfordele og kontrol over vigtige aktiver og derved pleje monopolinteresser. Mod slutningen af hendes premierministertid var grundlaget for iværksættelse, trods dets genopblomstring, forsvundet; spekulationen tidoblet, fattigdommen fordoblet og rigdommens fortsatte koncentration blev systematisk cementeret. At New Labour forstærkede disse tendenser afspejler kun thatcherismens dominans (som nu endelig er ved at blive afviklet), og venstrefløjens bankerot. Konservativt må nu endelig sætte en streg under thatcherismen, for det er det thatcher'ske og nyliberale paradigme, som lige nu kollapser om ørene på os – og har taget de udvaskede tilhængere fra New Labour med sig. Hvis de Konservative vil undgå en lignende skæbne, og hvis de virkelig vil genopbygge det britiske samfund og den britiske økonomi, må de skabe en ny pagt mellem arbejdsgivere og arbejdstagere og mellem økonomien og samfundet. For at tage hånd om den nuværende krise må de søge tilbage til deres traditioner efter tidligere og mere radikale "én nations"-løsninger⁹; og det, mener jeg, er hvad de forsøger at gøre lige nu.

Den Ny Konservatisme

Har socialister opgivet det sociale på grund af en alliance med liberalismen, er det dog også tilfældet, at konservative har udvidet den individualistiske liberale arv ved at antage en fuldstændig liberal opfattelse af den økonomiske sfære. At begge traditioner flød sammen i New Labour forklarer kun endnu, præcis hvorfor den nuværende regering er så rædselsfuld.

Cameron¹⁰ og hans finansministerkandidat George Osborne lagde dog ud med at brande de Konservative som en mere succesfuld udgave af New Labour. De fornægtede thatcherismen, men kun for at kunne tage dens blair'ske modstykke til sig. Men en tydelig og kritisk konservatisme var ved at tage form, og det gjorde den på initiativ af den forhenværende partileder Iain Duncan Smith, som som havde følt behov for at skabe en konservatisme, der var radikal nok til at kunne lette fattigdommen i Storbritanniens indre byer. "Breakdown Britain" udkom i december 2006, og forenede konservatismen om en ny politisk dagsorden. Tesen om det nedbrudte samfund (oprindeligt fremsat af dr. Liam Fox) blev genskabt, så den kunne producere et begyndende bud på en vision for konservatismen efter Thatcher. På grundlag af af en fremstilling af dette nedbrudte samfunds ophav og art blev der skabt en reel konservatisme. Nu er det de Konservative, som vil genoprette fællesskabet og genoplive det sociale. Toryernes tanker for familien, det lokale og for frivilligheds- og civilsamfundet udgør reelt en radikal dagsorden. Derudover er forsøget på at genrejse samfundet betinget af en vellykket kritik af den centraliserede stat og, i mindre grad, af det libertarianske individ.

⁷Trickle-down economics; det princip, at vækst blandt store virksomheder og kapitalejere vil risle ned i økonomien og komme små virksomheder og forbrugere til gode ud fra devisen: "a rising tide lifts all boats."

⁸advanced capitalism

⁹One Nation konservatisme. Begrebet stammer fra den britiske statsmand Disraeli og betegner en nationalt og socialt orienteret konservatisme. Se bl.a. www.konservatismen.dk

¹⁰David Cameron, partileder siden 2007.

Praksis og institutionelle planer er stadigvæk ved at blive formuleret og opbygget. De mest udviklede dele af politikken tager udgangspunkt i en erkendelse af de skader, som staten har påført samfundet, og forsøger at omlægge offentlige finanser, så de går fra at være centralt pålagte til at svare på lokale behov og initiativer. I forhold til finansiering og lovgivning er hensigten at give almindelige borgere mulighed for at samles om en fælles interesse og søge om midler, der ellers ville have flydt ned igennem systemets langsomme bureaukrati med endnu et uvirksomt, statsligt udfald til følge. Man tænker sig, at skoler og den frivillige sektor vil være blandt de første områder, der åbner sig, men det kunne også udvides til at omfatte andre ydelsesområder. Kalkulen med central støtte til de lokale myndigheder¹¹ og regionale eller kommunale foretagender vil blive afviklet og decentraliseret ned på til nabolagsgrupper og -ansøgere. Der må foretages mere på familiefrenten: forældreorlov er kærkomment, men mere vidtgående forslag – som f. eks. at tillade at ægteskabsfradraget overføres fra en ikke-arbejdende samlever til familiens forsørger – ville lade mødre tage sig af småbørn. Og som det måske mest befriende vil Labour's revisionsstats centraliserede målsætninger, forhåbentligt, forsvinde. De udgør en venstre-thatcher'sk udelukkelse af ethos og tillid og har vist sig dræbende for effektiv ledelse og den mere almene styrkelse af ydeevnen.

Men hvis konservatismen skal være mere end moralisme plus markedet, må en genrejst konservatismes tanker også bringes i anvendelse på det økonomiske område. Det er en forudsætning for, at vi kan forandre vores liv, at vi udvikler en økonomi, der reelt fordeler vækstens goder. Det primære økonomiske grundlag for en ny konservatisme er, at alle skal eje et eller andet aktiv, der kan handles eller realiseres. Lønninger er for stadigt flere ikke nok til at sikre de basale ting i livet. På en eller anden mangeartet og endnu ikke udtænkt måde må alle sikres en alternativ indkomstkilde, hvad enten det er aktieejerskab, medarbejderaktier eller en andel i et lokalt andelsforetagende. Konservatisme må anerkende, at fattige mennesker ikke kun er fattige på grund af u hensigtsmæssig adfærd, men også fordi de mangler kapital og derigennem muligheden for at investere og forandre deres liv. Derfor må enden på fattigdom indebære, at man tager fat om indkomstafsnit (vedvarende lave lønninger, der tvinger folk i gæld, er en form for gældsslaveri) og umiddelbar mangel på ejendom. Formuevelfærd¹² kunne indledningsvis ledsage og med tiden erstatte indkomstvelfærd¹³ og så høre helt op, idet selvforsørgelse ville være opnået. Der må ydes huslån, i en blanding af diskontolån og medfinansiering¹⁴ til de hårdest ramte områder i Storbritannien for at sikre, at et ejendomsbesiddende demokrati omfatter dem, der mangler denne mest grundlæggende form for stabilitet og sikkerhed.

Lokale økonomier bør udvikles og fremmes, frem for den nuværende situation med regionale klonbyer, hvor hvert eneste indkøbscenter er ens. Der er brug for at straffe monopolkapitalismen, især i den lokale detailhandel, med differentieret beskatning og skattebegunstigelser til producenter og handlende på de lokale markeder. Ligeledes kunne decentrale regionale og centrale midler hjælpe lokale iværksættere til at sikre sig en familieforetning og forandre en gade [læs: et lokalmiljø] og dens omgivelser. I det lys må konservative også erkende, at det frie marked i sidste ende er upatriotisk. En frakoblet kapital føler intet troskab imod Storbritannien, dets folk, dets historie eller dets fremtid. Konservatisme må genoptage tanken om "patriotisk kapital" – en ressource dedikeret til et fornyet Storbritannien med reelle investeringer og bredt fordelt ejendom.

Den nuværende skattebyrde må omfordeles, så store virksomheder og velhavende privatpersoner kommer til at betale en rimelig andel af deres indkomst i skat, så alle andre kommer til at betale betragteligt mindre. Ved det seneste skøn tabte Finansministeriet mindst £110 mia. i skatter på grund af velhavende privatpersoners besiddelser i udenlandske skattely – omtrent

¹¹Local government, læs: kommunerne.

¹²Asset welfare

¹³Læs: overførselsindkomster

¹⁴Shared equity

hvad det koster at finansiere hele det offentlige sygehusvæsen. Tabet fra virksomheders skatteundvigelse er sandsynligvis det dobbelte. I stedet for hæmningsløst at acceptere, når store virksomheder underbyder lokale skattesystemer, kunne vi indgå en generel aftale om skat – og eftersom vi allerede gør det i regi af GAT, når det gælder skat på handel, ser jeg principielt ingen god grund (foruden ideologi) til, at lignende aftaler ikke kunne indgås på dette område.

Måske er det mindst udviklede aspekt af den nuværende konservative renæssance det vigtigste: nemlig kulturen. Konservatisme kan meget vel komme til at levere institutionerne og finansieringen til en genopblomstring af civilsamfundet og, hvis den begrænser staten for at opnå det, så kunne den for at opnå et lignende mål begrænse markedet. Men det mest afgørende er, at vi får en interaktivitets- og en gensidighedskultur til at udfylde dette tomrum. For tiden mangler vi fuldkommen, med vores fokus på glamour og stillesiddende velbehag, et forsvar for finkulturen. I stedet har vi et fornødret offentligt rum med kunstige glæder og ureflekteret efterspørgsel. Højkulturen er ikke “høj” på grund af forestillinger om klasse-baseret elitisme, men fordi det bedre er det værre overlegent og det gode at foretrække frem for enhver ondskab. Vi kan have hvilket som helst offentligt rum, vi lyster, men medmindre de Konservative virkelig går tilbage til fremtiden og forsøger at genoprette en almen, men høj, civilisation – en, der samler alle briter om en fællesvision om en kultur, som værd at deltage i og tro på – så vil vi fragmentere ud som de egennyttige, libertarianske subjekter, som vi allerede er så tætte på at være. Det er nødvendigt at genoprette en national dydskultur. En, der tillader alle de forskellige kulturer, racer og overbevisninger i det moderne Storbritannien at forkaste multikulturalisme og skabe en nyt samlende levevis baseret på fælles værdier og højere overbevisning. For det er kun på det grundlag, at noget, der minder om et samfund, kan genoprettes.

Denne tekst stammer oprindeligt fra e-bogen Is the future Conservative?, redigeret af parlamentarikere Jon Cruddas og Jonathan Rutherford, som blev produceret i samarbejde med Compass, Soundings og Renewal i 2008. Den kan fås via forlaget Compass.

Teksten er oversat til dansk af Bsc, stud. scient. anth. Erik Winther Paisley med tilladelse fra Philip Blond.